

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 862. An expulsus, dum non recipitur à suo ordine, possit aut
teneatur ingredi aliam religionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](#)

ejectionem habuerunt, ita tenet cum Suat. l.c. tr. 8. c. 5. n. 17. Castrop. l.c. n. 7. contra Sanch. l.c. n. 33. cui inhæret Pirk. n. 204. cō quod, qui expellitur à religione, expellatur eō ipso ab omni gradu honoris religiosi, sitque hujusmodi gradus non ita professioni annexus, quin in pœnâ delicti tæpe professus eo privetur, & maximè ejectus eo privandus sit, tum in ejus humilitatem; tum in aliorum exemplum, quamvis contingere possit (ut Castrop. loco limitationis addit) talia edere penitentia signa ejetum, ut merito ad honoris gradum amissum restituī possit, præsertim, si spicet alios ejectos inde ad pœnitentiam, & redditum movendos.

Quesit. 863. Utrum expulsus, dum non recipitur à suo ordine, possit aut tenetur ingredi aliam religionem?

1. Resp. Primo: ejectus, qui post emendationem sui, & postquam, quantum ex parte sua est, fecit, ut recuperetur, receptionem ad ordinem, a quo ejjectus est, obtinere non potuit, aliam religionem ingredi non tenetur, sed potest securè in sœculo manere. Nav. comment. 2. de regul. n. 36. Azor. p. 1. inst. mor. L. 12. c. 16. q. 7. Rodriq. qq. regul. tom. 1. q. 30. a. 20. Less. l.c. n. 111. Sanch. l.c. n. 34. Suar. l.c. n. 20. Laym. L. 4. sum. tr. 5. c. 13. q. 5. Castrop. l.c. p. 22. n. 1. Barbol. in c. fin. b.t. n. 9. Molin. l.c. D. 140. vers. cūm ad votum Pirk. b.t. n. 204, ex ea ratione, quod vi professionis factæ, & statu assumpti obligatur solum ad permanendum in eodem, & nequaquam ad ingrediendum aliam religionem, casu quo in eo non permanenterit, aut ab eo ejjectus ad eundem regredi impediatur; quia emittens professionem non promisit religionem in genere, sed hanc solam, & nullam aliam pro quoquaque casu, contrarium tamen tenentibus S. Bonavent. in reg. S. Francisci l.c. q. 14. in fine. Cordub. in eadem reg. c. 2. q. 21. p. 3. S. Antonin. p. 3. tit. 3. c. 4. in fine.

2. Resp. Secundo: sed neque Prælatus ejectum tam cogere potest absolue ad ingrediendum religionem aliam in eaque profitendum; cūm professio in aliqua religione ob sui perfectionem debeat esse plenè voluntaria, seu libera; unde etiam licet invititus detrudi possit in monasterium ob delicta sua ad agendum in eo perpetuò pœnitentiam juxta c. quoniam de simon. non tamen cogi potest ad profitendum in illo, ita Nav. l.c. n. 71. Less. l.c. n. 14. Rodriq. l.c. q. 30. a. 22. Sanch. l.c. n. 42. Castrop. n. 2. Pirk. n. 206. Barbol. l.c. Wiestn. n. 159. Potest tamen justè ejiciendus sub disjunctione, vel conditione cogi ad aliam religionem ingrediendum, ita ut si conditionem accepterit, teneatur aliam ingredi, vel si non ingrediatur, aut ingressus tempore Novitiatus recedat, teneatur ad priorem redire, quippe non impletâ conditione, sub qua solum fuerat a priore absolutus, seu dimissus; quia sic non compellitur ad aliam religionem ingrediendum, sed datur ei optio, ut vel ad aliam religionem transeat, vel ad suam emendatus redeat. ita Pirk. l.c. cum Sanch. cit. n. 42. & 43. ad modum praxis in sociate usicata, ubi scholasticis juxta congreg. general. 7. Decretum. 18. §. 3. legitimâ causâ non allegata perentibus dimissionem ea concedi solet sub ea conditione, ut ad aliam religionem transeant, vel ad societatem redire teneantur, quin etiam sub disjunctione cogi potest ejjectus à superiori ad illum ingressum, ut vel subeat tristemes aut carceres perpetuos, dum ad illam pœnam justè damnandus, aut damnatus; cūm tunc ingressus ille non proponatur

ad onus, sed ut beneficium, quo ab illa justa pœna liberetur. Castrop. l.c. citatis Suat. ubi ante c. 5. n. 20. Sanch. cit. n. 42. & 93. Laym. l.c. q. 5.

3. Resp. Tertiò: potest tamen talis ejjectus, dum per eum non stat, quod minus recipiat ab ordine è quo ejjectus est; liberè sine petita vena à superiori, à quo ejjectus est, transire ad aliam religionem, etiam laxiorem. Nav. L. 3. cons. 78. b. 1. Rodriq. l.c. Sanch. l.c. n. 36. Pirk. n. 205. Wiestn. n. 161. Castrop. l.c. n. 3. cūm enim talis liberatus sit ab obedientia prioris Prælati, & observantiis regulantibus religionis, è qua ejjectus, potest absque ejus licentia, eoque etiam invito, manere in sœculo, multò magis sic ingredi potest aliam religionem, ut Sanch. n. 37. Addit tamen Castrop. non posse illum aliam religionem ingredi, quād quam non potuerit ingredi seclusa expulsione, nisi prius proprie religioni ostendat se pœnitentem, & emendatum, ut illi constet, per illum non stare, quod minus ad illum revertatur, quin etiam n. 4, talem recipi non posse in alia religione sine licentia sedis Apostolice, nisi provincialis vel generalis literas testimoniales defuerter deferat, ita tamen, ut propter earum defectum ingressus ille non sit nullus, ut ies ingressus alterius non ejecti, ut volunt Suar. & Rodriq. ab eo citati contra Sanch. n. 39. Sed solum sub obligatione pracepti, ut fiat modo conveniente, manifestato nimis superioribus statum ingredientis. Porro ut ejjectus transeat legitimè ad aliam religionem, debet post exactum in ea annuum probationis, annum in ea de novo profiteri, post quam professionem revocari amplius nequit à Prælato prioris sua religio; quia jam desit esse religiosus ejusdem superioris, posterioris religionis obstrictus. Pirk. n. 205. in fine. cum Sanch. l.c. n. 38.

Quesit. 864. An & qualiter in perpetuam ejeci maneat obstricti votis.

1. Resp. Ad primum: præter jam dicta de eosparsum in antecedentibus, ejjectus in perpetuum votis substantiis manere obstrictum; cūm ejjectio non sit absolute à votis, maneatque ejjectus virius religiosus, ex quo Prælatus inferior Papâ non potest facere non religiosum, cum communis tenent Azor. l.c. c. 16. q. 4. Less. l.c. n. 112. Sanch. l.c. n. 25. Mirand. tom. 1. q. 52. a. 5. Pelliz. tom. 1. tr. 8. c. 8. n. 29. Pirk. n. 196. Barbol. l.c. n. 10. citatis insuper plurimi aliis.

2. Resp. Ad secundum: quod attinet ad obstantiam, seu exercitum singulorum in particulari, primò certum est illum ad votum castitatis servandum eodem prorsus modo teneri, ac si ejjectus non esset; cūm enim materia hujus voti sit abstinentia à licito, & illicito concubitu, omnique actu venereo, & hæc non pendent ab hoc vel illo statu, integrè iam servanda in statu expulsione. Castrop. l.c. p. 23. n. 7. Secundò paupertas servanda juxta exigentiam statu, in quo talis ejjectus est constitutus, unde cùm status ille non exigat illum habere dominium, non potest appropriare sibi quicquam, seu tanquam proprium acquirere, aut possidere, quin & ne quidem usum fructum propriæ talis, utpote consistentem in jure, habere; sed solum usum & administrationem rerum ad victimum vestitum, & habitationem necessariarum, hunc usum & administrationem ei concedente religione expellente, vel potius Pontifice iure ipso, vel consuetudine inducta ei permittente, modò non sit usus pravus. ut Castrop. n. 3. Tertiò, quamvis obedientiæ execratio magna ex parte cesset respectu illorum; quia non habent superiorum regu-